

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové, soudkyně JUDr. Evy Lukotkové a soudce Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **AMT Bazény s.r.o.**, se sídlem Na Královkách 932, Kuřim, zastoupený Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem, se sídlem Divadelní 4, Brno, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 12. 12. 2012, č. j. 19237/12-1200-701175; proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 12. 12. 2012, č. j. 19239/12-1200-701175 a proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 12. 12. 2012, č. j. 19240/12-1200-701175,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 12. 2. 2013 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 12. 12. 2012, č. j. 19237/12-1200-701175; rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 12. 12. 2012, č. j. 19239/12-1200-701175 a rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne

12. 12. 2012, č. j. 19240/12-1200-701175 (dále jen „napadená rozhodnutí“), kterými bylo zamítnuto odvolání žalobce proti (v pořadí odpovídajícím pořadí napadených rozhodnutí) rozhodnutí Finančního úřadu Brno-venkov ze dne 4. 5. 2012, č. j. 224494/12/293512706597; rozhodnutí Finančního úřadu Brno-venkov ze dne 4. 5. 2012, č. j. 224497/12/293512706597 a rozhodnutí Finančního úřadu Brno-venkov ze dne 4. 5. 2012, č. j. 224469/12/293512706597, ve věci doměření daně z moci úřední z příjmů právnických osob za kalendářní roky (v pořadí odpovídajícím pořadí napadených rozhodnutí) 2008, 2009 a 2007 (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“); věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení, a aby žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[2] S účinností od 1. 1. 2013 došlo zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů a vyhlášky Ministerstva financí č. 48/2012 Sb., o územních pracovištích finančních úřadů, která se nenacházejí v jejich sídlech, ke změně organizační struktury správních orgánů pro výkon správy daní tak, že procesním nástupcem Finančního ředitelství v Brně je Odvolací finanční ředitelství, se sídlem Masarykova 31, Brno, které je tedy žalovaným v řešeném případě.

[3] Finanční úřad Brno-venkov (dále jen „správce daně“) vydal výše uvedená prvostupňová rozhodnutí, kterými byla žalobci doměřena daň za zdaňovací období roku 2008 ve výši 5 040 Kč, spolu s penále ve výši 1 008 Kč; doměřena daň za zdaňovací období roku 2009 nižší o částku 1 400 Kč a z moci úřední doměřena daňová ztráta za zdaňovací období roku 2009 vyšší o částku 174 012 Kč; a doměřena daň za zdaňovací období roku 2007 ve výši 99 840 Kč, spolu s penále ve výši 19 968 Kč. Správce daně vycházel z výsledků provedené daňové kontroly, jež byly zachyceny ve zprávě o daňové kontrole ze dne 24. 4. 2012, č. j. 262239/10/293931710708 (dále jen „zpráva o daňové kontrole – DPPO“), jejímž předmětem byla daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období kalendářních let 2007, 2008 a 2009. Z této zprávy vyplývá, že daň byla stanovena dokazováním, což znamená, že předložené doklady nevykazovaly takové deficity, že by daň dokazováním nešlo stanovit.

[4] Žalobce proti výše uvedeným prvostupňovým rozhodnutím podal odvolání, která Finanční ředitelství v Brně posoudilo jako nedůvodná a všechna je zamítlo. Tento závěr žalobce nyní napadá podanou žalobou.

II. Obsah žaloby

[5] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť v jiné zprávě o daňové kontrole ze dne 13. 1. 2012, č. j. 398316/11/293933707666 (doložena jako příloha žaloby), která se týkala daňové kontroly žalobce na daň z přidané hodnoty za období IV. čtvrtletí 2007 – IV. čtvrtletí 2009 (dále jen „zpráva o daňové kontrole – DPH“) se naopak od zprávy o daňové kontrole – DPPO uvádí, že daňový subjekt nesplnil své zákonné povinnosti (§ 92 odst. 3 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro projednávanou věc [dále jen „DŘ“]), a to v takové míře, že nebylo možno stanovit daňovou povinnost dokazováním, a žalobce tudíž namítá, že daň měla být i v řešené věci stanovena podle pomůcek, jelikož jím předložené doklady vykazovaly takové deficity, že daň dokazováním stanovit nešlo. Žalobce nepředložil skladovou evidenci, žádné smlouvy o dílo a jiné listiny, které by konkretizovaly předmět a rozsah uskutečněného plnění daňovým

subjektem, přičemž předložené daňové doklady na ně v mnoha případech přímo odkazují. Tvrdí-li se v napadených rozhodnutích, že hodnoty nedokončené výroby i skladových zásob zjistil správce daně z jiných listin a podkladů, pak to není pravda, a není o tom ve spise žádný důkaz. Žalobce opakovaně upozorňuje na rozpory ve zprávě o daňové kontrole – DPH a ve zprávě o daňové kontrole – DPPO a s odkazem na str. 18 zprávy o daňové kontrole – DPH uzavírá, že předložené doklady vykazovaly takové deficity, že daň dokazováním nešlo stanovit. Žádné hmotně-právní námitky k provedenímu dokazování žalovaného a správce daně pak žalobce neuvádí.

III. Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 3. 4. 2013, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že odvolací námitky a žalobní důvody jsou v zásadě totožné, a proto odkázal především na odůvodnění napadených rozhodnutí. S odkazem na ustanovení § 98 odst. 1 DŘ a s odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvádí, že v řešené věci měl správce daně v průběhu daňové kontroly k dispozici kompletní účetnictví a všechny prvotní doklady; smlouvy, které správce daně vedle dalších listin vyžadoval, neměly pro posouzení věci zásadní význam. Stanovení daně podle pomůcek je náhradním způsobem stanovení daně, v řešené věci, kdy se v účetnictví žalobce vyskytovaly pouze dílčí nesprávnosti či neúplnosti, bylo namístě stanovit daň dokazováním. Na tomto závěru nic nemění ani odkaz žalobce na zprávu o daňové kontrole – DPH, jelikož předmětem tohoto řízení je pouze a jedině přezkoumání napadených rozhodnutí. Nadto DPPO a DPH jsou dvě samostatné, rozdílně konstruované daně, a nelze proto vyloučit, že jednotlivé daně budou stanoveny rozdílným způsobem, jak se ostatně stalo v žalobcově případě.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[7] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[8] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jejich vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

[9] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda daň žalobce z příjmů právnických osob měla být stanovena dokazováním, nebo již byly naplněny podmínky ustanovení § 92 a § 98 DŘ ve smyslu přechodu na stanovení daně podle pomůcek.

[10] Krajský soud úvodem uvádí, že ve věci stejných účastníků řízení je předmětem jeho rozhodování také žaloba ve věci daně z přidané hodnoty za zdaňovací období IV. čtvrtletí 2007 – IV. čtvrtletí 2009, řešená u zdejšího soudu pod sp. zn. 31Af 157/2012 (klíčová podání a rozhodnutí ve věci samé jsou přílohou soudního spisu v této řešené věci), kde žalobci byla žalovaným stanovena daň podle pomůcek, jelikož účetnictví vykazovalo natolik závažné deficity, že daň nemohla být stanovena dokazováním. Krajský soud shledává, že má žalovaný bez pochyby pravdu v tom ohledu, že předmětem soudního přezkumu v řešené věci, jsou pouze žalobní námitky proti napadeným rozhodnutím; na druhou stranu krajský soud musí na proces a způsob dokazování provedeným žalovaným v těchto věcech, které spolu imanentně souvisí, nahlížet společnou a jednotnou optikou. Pro úplnost a dokreslení nastalé věci krajský soud uvádí, že žalobce v řešené kauze namítá, že daň nemohla být stanovena dokazováním, protože měla být stanovena podle pomůcek, ale současně ve věci pod sp. zn. 31Af 157/2012 týkající se DPH uvádí, že daň nemohla být stanovena podle pomůcek, ale dokazováním. Žalovaný pak tvrdí v obou případech přesný opak. Krajský soud tedy musí *prima facie* konstatovat, že samotná vyjádření každé ze stran jsou v těchto souvisejících věcech vůči sobě vnitřně rozporná.

[11] Krajský soud nejprve s použitím ustanovení § 264 odst. 1 DŘ vymezí právní úpravu vztahu určení daně dokazováním a podle pomůcek. Ustanovení § 92 DŘ stanoví podmínky pro dokazování v průběhu řízení před správcem daně. Ustanovení § 98 DŘ pak upravuje použití pomůcek. Vzájemný vztah je pak upraven zejména v ustanovení § 98 odst. 1 DŘ, které stanoví: „*nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Uplatnění tohoto postupu při stanovení daně se uvede ve výroku rozhodnutí.*“ Ze zákonné dikce jednoznačně vyplývá, že v daňovém řízení má jednoznačnou přednost forma dokazování, a není-li dokazování možné (proveditelné), až poté nastává povinnost správce daně použít pomůcky.

[12] Tento právní názor vyplývá také z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Krajský soud tedy odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2007, č. j. 1 Afs 7/2006-77, týkající se ještě staré daňové procesní úpravy (podle zákona č. 337/1992 Sb.), ale jeho závěry jsou bezpochyby použitelné i pro řešenou věc: „*způsob, jakým je daň stanovena, není určován podle volby správce daně, přání daňového subjektu, nýbrž se uplatňuje v závislosti na splnění určitých zákonných předpokladů. Hierarchie způsobů stanovení daně je patrná z § 31 daňového řádu [pozn. krajského soudu: myšleno zákona č. 337/1992 Sb.; dnes je věc upravena podobně v ustanovení § 92 a násl. DŘ]. Prvotním způsobem či metodou je stanovení daně pomocí dokazování; aby však tento způsob mohl být použit, je třeba, aby daňový subjekt plnil své zákonné povinnosti, tj. především řádně vedl účetnictví či jiné povinné evidence a doložil s jejich pomocí, případně jiným způsobem, skutečnosti významné pro stanovení daně. Druhým způsobem je stanovení daně za použití pomůcek; tento způsob se uplatní tehdy, jestliže daňový subjekt neplní při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, takže není možno stanovit daň dokazováním (§ 31 odst. 5 daňového řádu). [...]* Vyjmenované způsoby stanovení daně však nejsou jen dílčími postupy, jež lze v daňovém řízení libovolně a pružně kombinovat podle uvážení správce daně, neboť zákonné předpoklady jejich užití jsou odlišné. Tyto tři instituty –

stanovení daně dokazováním, stanovení daně za použití pomůcek a sjednání daně – se uplatňují v přísném pořadí a navzájem se vylučují: pomůcky nastupují pouze tehdy, nelze-li daň stanovit dokazováním, sjednání daně pak má místo tam, kde nelze daň spolehlivě stanovit ani podle pomůcek. Musí být tedy nemožné stanovit daň metodou předcházející, aby mohla být užita metoda následující.“ Tento závěr je také souladný s ústavním pořádkem České republiky, jak rozhodl opakovaně Ústavní soud – např. v usnesení ze dne 13. 5. 2003, sp. zn. I. ÚS 337/02, kde: „*Správce daně přistoupí ke stanovení daně podle pomůcek při nedodržení některé ze zákonných povinností nebo v případě nemožnosti stanovit daňovou povinnost dokazováním.*“ Krajský soud v řešené věci tedy musel posoudit, jestli bylo možno stanovit daň dokazováním, nebo jestli bylo nutné přejít ze strany správce daně na určení daně podle pomůcek. Přitom zdejší soud zdůrazňuje, že správce daně by měl v maximální možné míře preferovat standardní stanovení daně dokazováním, neboť při stanovení daně formou pomůcek jde o náhradní způsob stanovení daně použitelný toliko tehdy, pokud opravdu není dokazování možné.

[13] Za tímto účelem krajský soud dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2007, č. j. 2 Afs 20/2006-90, ve kterém: „*ke stanovení daňové povinnosti prostřednictvím pomůcek musely být v projednávané věci splněny tři podmínky: (1.) stěžovatel nesplnil některé ze svých povinností při dokazování, (2.) bez této součinnosti stěžovatele nebylo možno stanovit daň dokazováním a (3.) daň mohla být prostřednictvím pomůcek stanovena spolehlivě. Z uvedeného zároveň plyne, že při stanovení daňové povinnosti pomůckami je nutno respektovat princip proporcionality, což především znamená, že podmínka nesplnění některé z povinností ze strany daňového subjektu se nemůže vztahovat pouze k některé položce – s ohledem na celkovou výši daňové povinnosti – spíše okrajové povahy, nýbrž že se musí jednat o záležitost zásadní.*“ Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí tedy vymezil tři na sebe navazující podmínky, jejichž naplnění je třeba, aby správce daně měl povinnost přejít na stanovení daně formou pomůcek.

[14] V řešené kauze není mezi stranami sporné naplnění první podmínky. Žalobce i žalovaný konsenzuálně tvrdí, že žalobce i přes výzvu správce daně nedodal žalovanému jím veškeré požadované listiny, a tedy, že nesplnil do jisté míry svou zákonnou povinnost při dokazování povinností. Sporem mezi stranami je naplnění podmínky druhé, tedy, že i přes tuto částečnou nesoučinnost žalobce bylo možno stanovit daň dokazováním. Žalovaný uvádí, že správce daně měl dostatečné podklady (z velké části předložené samotným žalobcem), na jejichž základě byl schopen dostatečně spolehlivě a správně stanovit daň dokazováním. Žalobce přesně tento závěr odmítá. Úkolem krajského soudu bylo tedy posoudit, jestli důkazní prostředky použité pro stanovení daně formou dokazování byly dostatečné.

[15] Krajský soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2008, č. j. 2 Afs 94/2007-144, ve kterém: „*účetní doklady a jiné účetní písemnosti jsou v daňovém řízení při stanovení daně z příjmů sice základním důkazním prostředkem, nikoli však jediným. Jako důkazních prostředků lze totiž podle § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků [pozn. krajského soudu: myšleno zákona č. 337/1992 Sb.; dnes je věc upravena podobně v ustanovení § 93 DŘ] užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jde zejména o různá podání daňových subjektů (příznání,*

hlášení, odpovědi na výzvy správce daně apod.), o svědecké výpovědi a znalecké posudky, veřejné listiny, zprávy o daňových kontrolách, protokoly a úřední záznamy o místním šetření a ohledání, povinné záznamy vedené daňovými subjekty a doklady k nim apod. Daňový subjekt v rámci svého důkazního břemene musí předložit takové důkazní prostředky, které v plném rozsahu neexistenci nebo neúplnosti účetnictví nahradí a bezpochybným způsobem doloží veškeré jeho příjmy a uznatelné daňové výdaje, které v daňovém přiznání uvedl.“ Správce daně má tedy relativně širokou škálu možností, na základě jakých důkazních prostředků může stanovit daň formou dokazování.

[16] V řešené věci je pro krajský soud klíčový obsah celé spisové dokumentace, a to zejména zpráva o daňové kontrole – DPPO. V této zprávě je nejprve zcela konkrétně popsána chronologie daňové kontroly, dále uveden výsledek kontrolního zjištění a poté na stranách 6-65 této zprávy jsou pak jednotlivě rozepsány jednotlivé závěry správce daně ke kontrolovaným daňovým dokladům předloženým žalobcem. Ke každému tomuto jednotlivému dokladu (vždy nezaměnitelně označeným jako např. „přijatá faktura č. 38325“) je pak uveden konkrétní skutkový stav, velmi důkladně popsán způsob, z jakých důkazních prostředků správce daně při stanovení svých závěrů vycházel a poté uveden samotný právní názor správce daně a jeho výrok (tedy např. „neoprávněně snížený základ daně v částce 1.181 Kč“).

[17] Krajský soud konstatuje, že správce daně při stanovení daňové povinnosti vycházel zejména z odpovědi žalobce na výzvu k dokazování ze dne 20. 12. 2010, č. j. 286768/10/293931710708, ve které byl žalobce vyzván k doložení a prokázání skutečností uvedených v této výzvě. Odpověď žalobce byla správci daně doručena dne 27. 2. 2011, pod č. j. 71581/11/293931710708, ve které žalobce (a zde se krajský soud zcela ztotožňuje s hodnocením kvality této odpovědi se správcem daně i žalovaným) dostatečně a podrobně doložil použití jednotlivých součástí uvedených na dodavatelských fakturách a jejich přiřčení na jednotlivé zakázky v návaznosti na odběratelské faktury předmětných zdaňovacích obdobích. Z těchto žalobcem doložených informací a z dalších odpovědí na výzvy správce daně tak, jak jsou podrobně popsány ve zprávě o daňové kontrole – DPPO, správce daně učinil své právní závěry. U některých dalších kontrolovaných daňových dokladů však žalobce ve výše uvedené odpovědi ze dne 27. 2. 2011 nedoložil a neprokázal skutečnosti požadované správcem daně v předmětné výzvě. V těchto případech pak byla vydána správcem daně další výzva k dokazování ze dne 18. 3. 2011, č. j. 102043/11/293931710708, na kterou žalobce reagoval a to dvěma přípisy ze dne 1. 5. 2011 a 29. 5. 2011. V těchto odpovědích byl předložen právní názor žalobce, který žalovaný zhodnotil tak, že bylo zjištěno chybné účtování zásob a nedokončené výroby s tím, že správce daně za součinnosti žalobce zjistil skutečný zůstatek na účtu 1322 – materiál na skladě. Krajský soud tedy konstatuje, že žalobce v odpovědích na výzvy správce daně předložil požadované účetní doklady a zejména doložil návaznost konkrétních přijatých faktur na jednotlivé zakázky. V tomto smyslu takto žalobce prokázal skutečnosti náhradním způsobem (než doložením předmětných smluv o dílo), což je v souladu s výše uvedenou judikaturou kasačního soudu. Krajský soud zdůrazňuje, že vzhledem k faktu, že žalobce v žalobě nerozporuje hmotně-právní důvody stanovení daně, tak hmotně-právní správnost právních názorů žalovaného krajský soud nehodnotil a zabíral se pouze správností jeho postupu stran dokazování.

[18] V tomto ohledu musí krajský soud konstatovat, že z předložené zprávy o daňové kontrole – DPPO je naprosto zřejmé, jaké důkazní prostředky měl v průběhu daňové kontroly správce daně k dispozici, jak byly hodnoceny, jaké účetní doklady správce daně v průběhu daňové kontroloval a k jakým závěrům dospěl. Z předložené spisové dokumentace je také zřejmé, že žalobce doložil správce daně požadované (klíčové) účetní doklady, tzn. hlavní knihu, deník dokladů, inventury účtu, všechny prvotní doklady (faktury přijaté, vydané, bankovní výpisy, pokladní doklady) apod. To, že správce daně požadoval pro úplnost svých závěrů také další listiny (např. smlouvy o dílo), a tyto mu však nebyly žalobcem poskytnuty, nemělo pro posouzení dané věci zásadní význam, jelikož na odběratelských fakturách, které měl správce daně k dispozici, byly uváděny jednotlivé zakázky a k těmto zakázkám žalobce přiřadil zúčtované náklady.

[19] Krajský soud konstatuje, že správce daně tak měl všechny informace potřebné pro stanovení daně formou dokazování a daň formou dokazování mohla být (a v řešeném případě dle právního názoru zdejšího soudu byla) stanovena spolehlivě, přezkoumatelně a zcela určitě. Nelze tedy akceptovat názor žalobce, že k porušení jeho povinností z jeho strany došlo v takové míře, že nebylo možno stanovit daňovou povinnost formou dokazování, a správce daně měl přejít na pomůcky. Krajský soud opětovně odkazuje na Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2008, č. j. 2 Afs 94/2007-144, kde bylo také judikováno, že *„daňový subjekt v rámci svého důkazního břemene musí předložit takové důkazní prostředky, které v plném rozsahu neexistenci nebo neúplnosti účetnictví nahradí a bezpochybným způsobem doloží veškeré jeho příjmy a uznatelné daňové výdaje, které v daňovém přiznání uvedl.“* Žalobce (daňový subjekt) tuto svou povinnost splnil a důkazní břemeno i přes nepředložení žalovanému smluv o dílo unesl a to zejména na základě jeho tří odpovědí na výzvy správce daně, jak bylo uvedeno výše.

[20] Krajský soud tedy shrnuje, že v této konkrétní řešené kauze, kdy se v účetnictví žalobce vyskytovaly pouze dílčí nesprávnosti či neúplnosti, avšak veškeré účetní případy byly doloženy průkaznými účetními doklady či navazujícími vyjádřeními žalobce, bylo správné a zcela zákonné, že správce daně vycházel z předloženého účetnictví, uvedl, jak správně mělo být vedeno, a stanovil daň dokazováním. Podle zdejšího soudu není pochyb, že správce daně i žalovaný postupovali z procesního hlediska zcela v souladu se zákonem; a vzhledem ke skutečnosti, že žádné hmotně-právní námitky žalobce neuvedl, nemohl být se svou jedinou uvedenou žalobní námitkou úspěšný.

[21] Krajský soud se závěrem vyjádří k žalobcem namítaným nesrovnalostem mezi zprávou o daňové kontrole k DPPO a zprávou o daňové kontrole k DPH. V této řešené kauze krajský soud zkoumal toliko zákonnost dokazování na základě kompletní předložené spisové dokumentace v řešené kauze a dospěl k závěrům uvedených v tomto rozsudku. Na druhou stranu ze závěrů učiněných zdejším soudem v řešené věci, zdejší soud vycházel v případě stanovení daně z přidané hodnoty, ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 31Af 157/2012 (shodní účastníci řízení), kde byla žalobci stanovena daň za použití pomůcek. Ve věci týkající se daně z přidané hodnoty se tedy již tato deklarovaná nesrovnalost musela na závěrech krajského soudu projevit.

V. Shrnutí a náklady řízení

[22] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterými byla odvolání žalobce zamítnuta, byla vydána v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[23] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. prosince 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu